

Hela tiden slinker något undan

På Anne Piras utställning måste man börja om.

Fläckar, blyertskrafts. Monokromer i en beige ton med dragning åt nougat. En vit duk med horisontala blyertslinjer, några dragna med linjal och raka, några på fri hand och ojämna. Och så en alldeles vit duk, grunderad, men i övrigt obemålad, utan ett enda spår – jag undersöker den misstänksamt, rädd för att missa någon dold poäng. På en liten aluminiumplatta blanka karameller sammanklibbade i sitt eget socker; ja som sugna på, utspottade. Som av ett barn som inte ger sig, men där utspottandet till slut får en egen, absurd metodik, kanske någonskans mellan tvångstanke och idé.

PÅ ANNE PIRAS UTSTÄLLNING finns det nästan ingenting att se, utom en vacker video! I alla fall inte till att börja med. Att på traditionellt vis uppsöka målning efter målning enligt hängningens och verklistans kronologi leder gång på gång till en besvikelse. Ändå är det just i den kronologin som något händer, men vad? Man måste backa börja om. Det är som hängningen bygger upp en text i lokalen, i ett samspel mellan målningar och titlar och frånvaron av titlar.

Det börjar obegripligt så det räcker; några fläckar på en vit duk med titeln ”Min far var ornitolog och det var jag med”. Men kanske är det just om obegriplighet och begriplighet det handlar. Också dessa fläckar skulle kunna sorteras och systematiseras, kännas igen eller inte kännas igen: utgnuggad sot eller utsuddat tusch? Hur skulle jag vilja placera dem i fläckarnas historia, det vill säga konstens? Eller är det till naturen jag borde gå? Vår störste naturmålare någonsin var expert på meningslösa fläckar men då var de inskrivna i fåglarnas fjäderskrud och fick sin mening och förklaring i begreppet ”den skyddande likheten”.

Nästa duk har bara en text: *Red orange and that kind of red*. Skrivet med pensel i grönt! Efter några obetitlade målningar följer så den plötsligt titeln ”and that kind of red”, som ett eko av den nästan bortglömda raden: målningen är en röd jämnstruken monokrom som liksom fyller hela rummet med sin lysande förklaringskraft - och i den ligger hela skillnaden mellan att säga och visa. Den var det! Som när någon verkligen kan säga: Den jag menade, den jag tänkte på, den jag försökte blanda till, den jag...mindes?

UTSTÄLLNINGEN ÄR RIK på vagheter, trevanden. Men den är fullkomligt tveklöst hängd. Hur subjektiv är då inte precisionen jag ibland upplever? Som den vita duken med sporadiska blyertsnedslag, det är inte mycket, men jag gillar titeln: ”Aloette”. Den franska trudelutten börjar ljuda i skallen. Duken är ett ljudkonstverk. Nej, jag är en speldosa. Nu tycker jag om spåren av blyerts också, de är som en regnig söndagseftermiddag...

Samtidigt känns Aloette som någonting man har på tungan, Aloette, Aloette. Och kan spotta ut, i en blandning av saliv och smält socker, som en karamell.

Fast det är hela tiden något som slinker undan. Utan att ens låta sig fångas in med hjälpord som: vackert, utsökt, sensibelt. Irriterande är det. Man måste börja om.

MIKAEL OLOFSSON

RECENSION I GÖTEBORGS POSTEN 25.10.2003
AV UTSTÄLLNINGEN PÅ GALLERI KONSTEPIDEMIN